BEZIZLAZ REHABILITACIJE

NEZAPOSLENI radnici-akcionari-poverioci Jugoremedije pokušavaju da spreče bankrot, tako što će podstaći državu da, posle sveg zijana koji je pričinila ovoj fabrici, nakon što ju je proglasila za minsko polje i izolovala od poslovnog i društvenog okruženja da propadne, sada ona, ta ista država prione na traganje za investitorom kog će uveriti da je ulaganje u Jugoremediju i bezbedno i unosno. Naravno, posle desetogodišnje borbe prezasićene usponima i padovima, u kojoj su odmerili snage sa najmoćnijim neprijateljima koje u Srbiji možete steći, jasno je da su drugovi i drugarice iz Jugoremedije politički trezveni, pismeni i iskusni ljudi bez mnogo iluzija. Pretpostavljamo da je i država dovoljno trezvena da sagleda šta sledi u Jugoremediji posle bezizlaza bankrota.

Da država nije baš najtrezvenije civilizacijsko dostignuće upozorava nas Sindikat novinara Srbije u svojim predlozima za popravku medijskog zakona koje su u ponedeljak dostavili poslanicima Skupštine Srbije. Zakon o javnom informisanju i medijima koji je država donela nije slučajno, greškom i nemarom protivrečan drugim aktima te iste države sa kojima bi trebalo da je usaglašen. Koliko će se vlast zabrinuti zbog kontradikcija na koje joj ukazuje SINOS zavisi isključivo od toga koliko joj je nasušno da medijske radnike u Srbiji satera u bezizlaz privatizacije.

Da je država retko sumanut izum podseća nas Olivera Milosavljević u nastavku teksta o antisemitizmu i antikomunizmu međuratne vlasti. One koja se danas rehabilituje.

Učitelj neznalica i njegovi komiteti

za samoobrazovanje
Bilten
uciteljneznalica.org
društvena pitanja

Imenovati TO ratom

Da li će država pokloniti 40 miliona evra vredan kapital Jugoremedije?

OBAVEŠTAVAMO javnost o koracima koje preduzimamo da se zaustavi nerazuman proces koji vodi ka tome da država izgubi svoj akcijski kapital u Jugoremediji, vredan 40 miliona evra. Ukoliko se bude držala po strani, to jest ukoliko ne preuzme aktivnu ulogu u traganju za rešenjem, država će takvim svojim ponašanjem „pokloniti“ i svoju imovinu, i imovinu malih akcionara. Zato se ovim putem obraćamo javnosti da bi smo podstakli odgovorne državne institucije da se prioritetno pozabave zaštitom društvenog interesa u Jugoremediji.

Ukratko ćemo podsetiti na najznačajnije činjenice.

Privredno društvo Jugoremedija ad – u stečaju je veliki proizvođač lekova, gigant na našim prostorima, u kom je država vlasnik 42% akcija, a ostatak pripada malim akcionarima. Vrednost Jugoremedije ad – u stečaju je prošle godine od strane Gradskog zavoda za veštačenje Beograda procenjena na 68 miliona evra, a njeni ukupni dugovi, zbog kojih je 2012. godine otišla u stečaj, iznose 26 miliona evra. Samo iz ovog odnosa je očigledno da Jugoremedija nije morala otići u stečaj, jer vrednost njene imovine daleko prevazilazi iznos dugova.

Kapacitete Jugoremedije poslednjih godinu ipo dana koristi zakupac Union-Medik, koji ostvaruje enormnu zaradu, što govori da je Jugoremedija visoko profitabilno preduzeće koje je u stanju da vrati dugove. Plan reorganizacije, koji je predložio isti Union-Medik, predvida gašenje svih akcija i potpuno preuzimanje Jugoremedije od strane podnosioca plana reorganizacije, na koji način bi država i mali akcionari izgubili, odnosno poklonili Union-Mediku oko 40 miliona evra. Sud je odbio ovakav plan i naložio podnosiocu da plan upodobi sa procenom, što je podnosilac odbio, pa je sud zatražio novu procenu, čija je izrada u toku. Ukoliko se ne nađe novo rešenje za reorganizaciju, koje će uvažiti procenjenu vrednost preduzeća i očuvati vlasništvo države i malih akcionara u realnoj meri, plan reorganizacije će biti neprihvatljiv za stečajne poverioce (među kojima većinu čine bivši radnici i državne institucije) i Jugoremedija će otići u bankrot.

Proteklih nekoliko nedelja naši predstavnici su se sastali sa više predstavnika državnih institucija u Srbiji, između ostalih i sa predstavnicima Vlade Srbije i Agencije za privatizaciju. Na svim ovim sastancima postigli smo načelnu saglasnost da je od velikog značaja da se država aktivno uključi u rešavanje problema u Jugoremediji, ponovno pokretanje fabrike i očuvanje imovine Republike Srbije i malih akcionara, međutim još uvek je neizvesno kakve će konkretne korake država zaista preduzeti.

Naime, zahtev koji smo izneli na ovim sastancima jeste stvaranje političke volje za organizovanu akciju Vlade Srbije i odgovornih državnih organa, od kojih su neki i stečajni poverioci, Agencije za privatizaciju i malih akcionara radi pronalaženja strateškog partnera za Jugoremediju – investitora koji bi otkupio deo potraživanja i podneo novi plan reorganizacije, odnosno izmenio postojeći, na način koji bi očuvao imovinu države i malih akcionara, te omogućio nastavak rada fabrike i proizvodnje domaćih, kvalitetnih i jeftinih lekova. Važnost ove proizvodnje ne moramo posebno da naglašavamo, dovoljno je setiti se trenutka kada je Jugoremedija bila gurnuta u stečaj i kada je došlo do deficita naših lekova, koji je pokriven uvoznim, nekvalitetnim i preskupim zamenama.

Iako je Jugoremedija bez sumnje vredno i profitabilno preduzeće, proteklih godina investitori su je izbegavali i smatrali „rizičnom“ za ulaganja, zbog veoma lošeg publiciteta koji je godinama stvaran u javnosti i koji je uz Jugoremediju vezivao „afere“ i neutemeljene glasine o „proneverama“. Država Srbija snosi veliki deo odgovornosti u stvaranju ovog lošeg publiciteta o Jugoremediji, uprkos činjenici da u njoj ima 42% akcija i uprkos važnosti Jugoremedije za zdravstveni sistem naše zemlje, za radnike i za grad Zrenjanin. Zato smatramo da bi aktivno angažovanje političkih struktura u traganju za investitorom bilo veoma važno, jer bi ohrabrilo investitore i ukazalo im da ulaganje u Jugoremediju ne nosi sa sobom „rizik“.

Kako je zaduženje Agencje za privatizaciju da pronalazi potencijalne investitore za domaća privredna društva, to je razlog zbog koga smo se njoj naročito obratili, sa predlogom da angažuje sve svoje kapacitete u stvaranju povoljne klime za privlačenje potencijalnih investitora, i to kako samostalno tako i kroz saradnju sa nadležnim ministarstvima u Vladi Republike Srbije.

Kao poverioci i kao mali akcionari koji su svojevremeno bili deo fabričkog rukovodstva, i koji su upoznati sa raspoloženjem poslovnih krugova u farmaciji, upoznati smo sa postojanjem lica veoma zainteresovanih za ulaganje u Jugoremediju. Međutim, takođe možemo svedočiti i o činjenici da zbog negativne kampanje i imidža našeg preduzeća, za koji je u dobrom delu odgovorna i država, potencijalne ulagače je potrebno ohrabriti, uputiti im poziv da investiraju u reorganizaciju Jugoremedije. U jednoj koordiniranoj akciji Agencije za privatizaciju i nadležnih ministarstava, sa jasno i nedvosmisleno iskazanom političkom voljom i podrškom koja bi uverila zainteresovane ulagače da se neće ponoviti opstrukcije rada fabrike kakve smo imali u prošlosti, uvereni smo da će se veoma lako naći potencijalni investitor koji bi otkupio potraživanje podnosioca plana reorganizacije, te predložio izmenjeni plan sa mnogo boljim uslovima za državu i po ostale učesnike u postupku.

Obraćamo se zainteresovanoj javnosti koja je godinama podržavala našu borbu za zaustavljanje pljačke i za privredni oporavak, sa ciljem da vas informišemo o naporima koje preduzimamo u poslednjoj šansi za Jugoremediju. Ukoliko država ne preduzme potrebne korake neće biti ni reprganizacije, to jest Jugoremedija će otići u bankrot, što znači da će nestati 40 miliona vredna imovina i prilika za ozdravljenje naše farmaceutske industrije.

Kao akcionari i bivši radnici Jugoremedije, mi i ovom prilikom uveravamo potencijalne investitore da fabrika može da radi i da ostvaruje profit, jer poseduje proizvodne kapacitete svetskog novoa, u koje smo mi godinama ulagali. O tome svedoči i procena fabrike i profit koji ona sada ostvaruje u zakupu. Pozivamo investitore da se obrate odgovornim državnim institucijama i zatraže njihovu podršku za ulaganje u Jugoremediju koje će biti u interesu čitavog društva.

U Zrenjaninu, 24. juna 2015. godine

Poverioci, akcionari i bivši radnici Jugoremedije

Predistorija antikomunizma i antisemitizma srpskih kvislinških vlasti u Drugom svetskom ratu (2)

Istovremeno, antikomunizam je bio „upisan“ u prirodu međuratne Evrope za koju je više nego za bilo koji drugi period istorije važila sto godina ranije zapisana maskima: „Bauk kruži Evropom – bauk komunizma“. Prvi svetski rat, velika materijalna razaranja i ljudske žrtve, svetska ekonomska kriza, krah liberalizma, opšta nezadovoljstva postojećim društvenim sistemima, predstavljali su kontekst u kome strah od svetske revolucije posle Oktobra 1917. nije izgledao nerealan. Evropa posle Prvog svetskog rata je bila nestabilna, a mogućnost novog rata u bliskoj budućnosti sasvim izvesna. Zato je zahtev i iščekivanje alternative postojećem sistemu bilo opšte mesto na evropskoj levičarskoj političkoj sceni, što je kao odgovor od vladajućih režima dobilo sveobuhvatnu antikomunističku akciju, od hapšenja i proterivanja komunista do zabrane njihovog rada. Uz socijalno zakonodavstvo kojim su zapadnoevropske zemlje pokušavale da iskorene motive za revolucionarnu delatnost, pojedinačno su donosile i čitav niz mera za neposredno suzbijanje komunizma, kao što su stroga kontrola stranaca (Velika Britanija, Švedska...), stroge zakonske kazne za propagandu komunističkih ideja, masovna hapšenja i proterivanja komunista (Sjedinjene Američke Države, Francuska, Španija, Čehoslovačka, Mađarska, Poljska, Italija...), stavljanje komunista van zakona (Rumunija, Bugarska, Grčka...).

Među ovim državama bila je i Kraljevina Jugoslavija. Posle velikog uspeha komunista na izborima 1920. vlada je započela akciju za uništenje komunističkog pokreta u novoformiranoj državi. Marta 1920. na opštinskim izborima u Hrvatskoj, Slavoniji, Dalmaciji i Crnoj Gori komunisti su dobili apsolutnu ili relativnu većinu u nizu gradova (Zagreb, Slavonski Brod, Karlovac, Split, Vukovar, Podgorica, Petrovac na moru...), dok su avgusta 1920. na opštinskim izborima u Srbiji i Makedoniji komunisti pobedili u 37 opština (Beograd, Niš, Leskovac, Šabac, Valjevo, Kragujevac, Skoplje, Prilep...). Vlast je reagovala poništavanjem izbora ili suspendovanjem izabranih komunističkih odbornika, a u nekim mestima i njihovim hapšenjem. Suspendovana je i nova uprava u Beogradu, a žandarmi su opkolili opštinsku zgradu i vratili staru upravu. Istovremeno, aprila 1920. je počeo generalni štrajk železničara protiv koga je vlast upotrebila vojsku i proglasila militarizaciju železnica, dok je istog meseca štrajk u Trbovlju ugušila vojskom i žandarmerijom koja je na Zaloškoj cesti u Ljubljani ubila 13 i ranila 40 radnika. 1. maja 1920. vlast je zabranila prvomajsku proslavu i sprovela masovna hapšenja.

Novembra 1920. na izborima za Ustavotvornu skupštinu, komunisti su bili treći po broju glasova i dobijenih mandata. Od 1,607.265 izašlih na izbore, dobili su 198.736 ili 12,36% glasova i 59 mandata od ukupno 419 poslaničkih mesta u Skupštini. 18. decembra 1920. počeo je štrajk rudara Slovenije, 22. decembra 1920. štrajk rudara Bosne, a već 24. decembra 1920. vlast je izvršila militarizaciju rudnika i štrajk rudara ugušila vojnom silom. 27. decembra 1920. vojska i žandarmerija su ubile u Husinu sedam rudara, a uhapsile njih oko 700. Sutradan su u Beogradu održane protestne demonstracije, a već 29. decembra 1920. vlada je donela *Obznanu*. Pozivajući se na razvijene zemlje koje su „boljševičku bolest“ suzbile u samom početku, vlada je *Obznanom* zabranila svaku komunističku aktivnost. Stvarni razlozi za njeno donošenje bili su izborni uspesi komunista i veliko nezadovoljstvo radnika postojećim stanjem u zemlji. *Obznanom* je propisano da se vojnom sudu predaju svi „koji bi nastavljali oružan otpor državnim organima sigurnosti“, da se iz zemlje proterują svi stranci „koji bi se smutnjama pridruživali“, da se iz državne službe otpuste svi činovnici koji bi produžili propagandu boljševizma, da se studentima komunistima odузme pomoć za školovanje... Odmah po donošenju *Obznane* došlo je do masovnih progona komunista, u Beogradu su vlasti zaposele komunistički Narodni Dom, zabranile *Radničke Novine* i zapečatile im prostorije, zaplenjene su partijske arhive, konfiskovana imovina partije i sindikata, a već januara 1921. je završeno suđenje grupi komunista optuženih da su bili vođe štrajka na železnicama. Podršku komunistima davala je samo *Republika*, organ Republikanske stranke, zbog čega su zabranjena dva broja lista. Uprava grada Beograda je 2. januara 1921. razbila zbor Republikanske stranke sa obrazloženjem da je poslužio komunistima da izigraju *Obznanu*.

Nezadovoljni odsustvom partijske reakcije na *Obznanu* i „beli teror“, mladi komunisti su odgovorili „crvenim terorom“ tj. prešli su na individualne terorističke akcije. Maja 1921. je objavljeno da je izvršen pokušaj atentata na Ministra unutrašnjih dela Milorada Draškovića, 29. juna 1921. izvršen je pokušaj atentata na regenta Aleksandra. Atentator Spasoje Stejić je uhapšen i priznao je delo. Početkom jula 1921. povodom atentata na regenta uhapšena su tri komunistička poslanika Vladimir Čopić, Filip Filipović i Nikola Kovačević. 21. jula 1921. izvršen je atentat na (tada već) bivšeg ministra unutrašnjih dela Milorada Draškovića. Atentator Alija Alijagić je odmah uhvaćen i priznao je delo. Krajem jula 1921. od Narodne Skupštine je traženo da se sudu predaju svi komunistički poslanici zbog učešća u atentatu na regenta Aleksandra. U Beogradu je zbog navodnog saučesništva u ovom atentatu uhapšeno 180 lica.

2. avgusta 1921. kao prvi zakon u svom radu, novoizabrana Skupština je donela *Zakon o zaštiti javne bezbednosti i poretka u državi* kojim je zabranjena Komunistička partija. *Zakon* je primljen po skraćenom postupku, glasalo je 244 poslanika, za je glasalo 190, protiv 54 (protiv su glasali komunisti, republikanci, klerikalci i socijaldemokrate, kao i radikal dr M. Ivanić). Članom 1 *Zakona* je kao zločin označeno svako pisanje, izdavanje, štampanje, rasturanje knjiga, novina, plakata ili objava „kojima se ide na to, da se ko potstrekne na nasilje prema državnim vlastima“, to je važilo i za „svaku pismenu ili usmenu komunističku ili anarhističku propagandu“, za organizovanje, potpomaganje ili postajanje članom udruženja koje bi imalo za svrhu propagandu komunizma, anarhizma, terorizma, kao i izdavanje pod zakup prostora za skupljanje takvih lica. Članom 2. za zločine iz člana 1. određena je kazna smrću ili robijom do 20 godina.

Početkom avgusta 1921. svi komunistički poslanici su predati sudu a mandati komunista su poništeni. Do kraja 1921. više hiljada komunista i članova sindikata je uhapšeno, mnogi su ostali bez posla ili bili proterani. 15. oktobra 1921. Ministarstvo unutrašnjih dela je izdalo *Raspis* u kome je stajalo da pojedine policijske vlasti nepravilno sprovode *Zakon*, da u nekim slučajevima progone i hapse svoje lične neprijatelje ili političke protivnike pod optužbom da su komunisti. Početkom 1922. održan se sudski proces protiv 33 komunista, mahom bivših narodnih poslanika, a 23. februara 1922. izrečena je presuda optuženim komunistima za delo atentata na regenta. Stejić je osuđen na smrt, dok su za delo komplota protiv države kažnjeni bivši komunistički poslanici na po dve godine zatvora. 7. jula 1922. kralj je potpisao ukaz kojim se Spasoju Stejiću zamenjuje smrtna kazna sa dvadeset godina robije u teškom okovu.

Marta 1922. atentator na Draškovića Alijagić je osuđen na smrt, a 8. marta 1922. je obešen u Zagrebu uz prisustvo publike i istog dana sahranjen. Oktobra 1925. zagrebačka policija je ekshumirala ostatke Alije Alijagića sa obrazloženjem da svake godine na dan Svih Svetih na njegovom grobu dolazi do žestokih sukoba komunista i policije. Posmrtni ostaci Alije Alijagića su preneti u Bosnu.

Olivera Milosavljević

kraj u sledećem broju

Predlog SINOS i PRONUS za izmenu i dopunu Zakona o javnom informisanju i medijima

SINDIKAT novinara Srbije (SINOS) i Profesionalno udruženje novinara Srbije (PROUNS) dostavili su danas šefovima svih poslaničkih grupa u Skupštini Srbije amandman na Zakon o javnom informisanju i medijima (Sl. glasnik RS, br. 83/2014).

SINOS i PROUNS apeluju na narodne poslanike Skupštine Srbije da prihvatanjem predloga izmena i dopuna usklade naše medijsko zakonodavstvo sa evropskim standardima, preporukama Komiteta ministara Saveta Evrope iz 2007. godine, Medijskom studijom, važećom Medijskom strategijom Vlade Srbije i odlukama Ustavnog suda od 18. aprila 2012. i oktobra 2013. godine.

Predlažemo:

1. Dopunu stava 4. Člana 24. Zakona o javnom informisanju i medijima.
2. Izmene stava 4. Člana 32. Zakona o javnom informisanju i medijima.

Član 24. Zakona o javnom informisanju i medijima glasi:

Ocenu projekata podnetih na konkurs vrši stručna komisija od tri ili pet članova (u daljem tekstu: komisija).

Na projekte koji se prilažu na konkurs koji se raspisuje radi podizanja kvaliteta informisanja pripadnika nacionalnih manjina, obavezno se pribavlja mišljenje odgovarajućeg nacionalnog saveta nacionalne manjine.

Članove stručne komisije iz stava 1. ovog člana imenuje rukovodilac organa koji je raspisao konkurs i to iz reda nezavisnih stručnjaka za medije i medijskih radnika koji nisu u sukobu interesa i ne obavljaju javnu funkciju.

Većina članova komisije iz stava 1. ovog člana imenuje se na predlog novinarskih i medijskih udruženja ukoliko takav predlog postoji i ukoliko predložena lica ispunjavaju zakonom predviđene uslove.

Članovi komisije imenuju se za svaki konkurs posebno, a odluka o imenovanju se objavljuje se na veb-sajtu organa iz stava 2. ovog člana.

PREDLOG ZA DOPUNU: U stavu 4. iza reči „medijskih udruženja“ dodati reči „i medijskih organizacija uključujući i sindikate zaposlenih u medijima“.

OBRAZLOŽENJE: Ova dopuna predlaže se jer Zakon nije previdео mogućnost da predstavnici zaposlenih imaju svoje predstavnike, čime se pojedina novinarska udruženja i organizacije isključuju iz projektnog finansiranja i konkursnih komisija. Dopuna predloga je u skladu sa evropskom praksom gde se medijski zakoni ne mogu donositi niti menjati bez saglasnosti sindikata. To što u Srbiji u medijskoj delatnosti još nije uspostavljen socijalni dijalog i što država nije napravila ambijent da se to dogodi, ne znači da zakonom treba uzeti mogućnost predstavnicima sindikata da učestvuju u donošenju značajnih odluka za novinarsku profesiju na svim nivoima.

Član 32. Zakona o javnom informisanju i medijima glasi:

Izdavač može biti svako fizičko i pravno lice.

Pravna i fizička lica, izdavači medija, moraju biti registrovani kod nadležnog organa Republike Srbije za obavljanje delatnosti.

Pravno lice iz stava 1. ovog člana može osnovati svako domaće ili strano pravno ili fizičko lice, u skladu sa zakonom.

Pravno lice iz stava 1. ovog člana ne mogu, neposredno ili posredno, osnovati Republika, autonomna pokrajina i jedinica lokalne samouprave, kao ni ustanova, preduzeće i drugo pravno lice koje je u celini ili delu u državnoj svojini, odnosno koje se u celini ili delom finansira iz javnih prihoda, osim u slučajevima predviđenim članom 16. stav 1. tačke 1) - 3) ovog zakona.

PREDLOG ZA IZMENU: Brisati tekst Stava 4. i umesto postojećeg teksta upisati tekst koji glasi „Pravno lice iz stava 1. ovog člana ne mogu, neposredno ili posredno, osnovati firme iz ‘of šor zone’“.

OBRAZLOŽENJE: Postojeće rešenje u stavu 4. je u suprotnosti sa Ustavom Srbije koji predviđa mogućnost da svako u Srbiji može da osnuje medije. Zakon je tu mogućnost uskratio lokalnoj samoupravi i državi a dozvolio nacionalnim savetima. Imamo, međutim, paradoksalnu situaciju da saveti nacionalnih manjina mogu da budu osnivači medija i zato već imamo najavu iz Bujanovca da će u skladu sa važećim zaonskim rešenjem oni biti prinuđeni da ugase Radio Televiziju Bujanovac na tri jezika (srpskom, albanskom i romskom) i da će Nacionalni savet osnovati medij na albanskom jeziku. Predloženo rešenje je suprotno i sa odlukama Ustavnog suda od 18. aprila 2012. godine i oktobra 2013. donetim upravo na inicijativu aktueonog državnog sekretara, a tada članika ANEM-a Saše Mirkovića.

Predloženo rešenje da se umesto ovog člana zabrani firmama iz „of šor zone“ da osnivaju medije u Srbiji je u skladu sa demokratskom tradicijom i evropskom praksom. Sakriveno vlasništvo je bilo zabranjeno prethodnim Zakonom o javnom informisanju, tako da je postojeće rešenje korak unazad i na naše zakonodavstvo ali i na evrpsku praksu.

Član 32. stav 4 Zakona o javnom informisanju i medijima potpuno diskriminiše pojedine regione Srbije. Javni servisi će postojati na republičkom i pokrajinskom nivou, ali ne i na regionalnom, što je u suprotnosti sa važećom Medijskom strategijom do 2016. godine koju je usvojila Vlada Srbije.

Kažu tvorci Nacrta zakona da bi oni ispoštovali Medijsku strategiju i predložili formiranje regionalnih javnih servisa, ali ne znaju gde su regioni. Nisu čuli da mediji već imaju regionalne dozvole. Tada im to nije bio problem da naprave regionalnu podelu, ali sada, to je nemoguće.

Evropa i njene medijske organizacije preporučuju formiranje regionalnih javnih servisa čije će finansiranje biti u skladu s kriterijumima o dodeli državne pomoći. Ti kriterijumi podrazumevaju jasnu definiciju funkcije i obaveza javnog servisa, nadzor nad ispunjavanjem funkcija i obaveza, javnost finansijske kontrole i ponašanje na tržištu koje ne narušava pravila o zaštiti konkurencije. Iz Medijske studije možemo videti da Austrija ima 9 regionalnih javnih servisa, Nemačka 11, Švedska 19, Velika Britanija 11, Danska 8, Norveška 11... Upravo je evropska praksa postojanje regionalnih javnih servisa.

U delu Medijske strategije 3.1. Programske funkcije, doslovce stoji: „Obaveze i funkcije javnog radio i televizijskog servisa (u daljnjem tekstu: javni RTV servis) ostvaruju javni RTV servisi na republičkom, pokrajinskom i regionalnom nivou. Programske sadržaje i usluge koji odgovaraju evropskim standardima javnog servisa mogu pružati i komercijalne radio i televizijske stanice.“

Prihvatanjem našeg amandmana bio bi ispoštovan jedan od ključnih segmenata Medijske strategije i preduslov da povlačenje države iz medija ne dovede do negativnih posledica na ostvarivanje javnog interesa u oblasti informisanja na regionalnom i lokalnom nivou.

U Beogradu, 22. juna 2015. godine

Predsednica SINOS Dragana Čabarkapa
Predsednica PROUNS Jelena Vučićević

donator:
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION
partneri:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
Savez za radničko društvo

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica